

og derfor kan man altsaa ikke paa nogen Maade sige, at vi har afbrudt Forhandlingerne; naar Forhandlingerne ikke kunde føres videre, skyldtes det udelukkende dette, at Partiet Venstre ønskede, at der skulde staa fire Partier enige om Forslaget. Jeg synes ogsaa, det var ganske urimeligt, at det ærede Medlem Hr. Bouet bebrejdede Venstre, at det vilde have, at alle fire Partier stod sammen om Forslaget. Der havde været nogen Mening i, hvis jeg var staaet op paa mit Partis Vegne og havde bebrejdet Partiet Venstre og den højtærede Indenrigsminister, at trods det, at de tre Partier var enige om Lovforslagets Affattelse, ønskede de dog ikke Loven gennemført af, hvad skal jeg sige, politiske Grunde — hvad ved jeg, men i hvert Fald af Hensyn til det konservative Folkeparti. At det ærede Medlem Hr. Bouet skulde have nogen som helst Grund til at bebrejde Venstre dette, det maa han undskylde ikke forekommer mig ganske klart. Jeg kan anbefale, at man stemmer for Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet efter anden Behandling i Gaar.

P. Munch: Vi fra vor Side beklager, at det ikke er lykkedes at naa et Resultat af den Forhandling, der har fundet Sted, idet de faa Ændringer, der indføres i Forligsmandslovgivningen, vel kan være af praktisk Værdi, men dog er af meget begrænset Rækkevidde. Indenfor Udvalget har jeg ogsaa i saa høj Grad, som det har været muligt, bestræbt mig for at mægle under Forhandlingerne. Naar et Resultat ikke er fremkommet, beror det paa to Ting, hvilket ogsaa fremgaar af den foregaaende Forhandling. For det første, at man fra konservativ Side har fastholdt en Stilling med Hensyn til Arbejdsgivernes Oplysningspligt, som var i Modstrid med den Opfattelse, de tre andre Partier havde, og for det andet, at den højtærede Indenrigsminister og Partiet Venstre gjorde Gennemførelsen af de Ting, hvorom de tre Partier var enige, afhængig af, at ogsaa det konservative Folkeparti kunde slutte sig dertil. Som Følge deraf kommer vi nu til at lade dette Spørgsmaal ligge, indtil der findes Vilkaar, som tilligger Gennemførelsen af mere omfattende Forbedringer af den bestaaende Lovgivning. Vi fra vor Side har

under Udvalgsforhandlingerne fremført de samme Tanker om Anvendelsen af et Voldgiftssystem overfor faretruende Konflikter, som fremførtes ved første Behandling. Vi har ikke fundet tilstrækkelig — ja, jeg kan gerne sige, vi har ingen Tilslutning fundet fra noget af de andre Partier dertil. Men som Følge deraf vil vi for vort Vedkommende paa anden Maade bringe disse Tanker frem til Behandling her i Tinget og forhaabentlig derigennem til en Drøftelse, der, selv om den ikke bringer øjeblikkelige Resultater, kan faa Betydning for den kommende Udvikling.

Bouet: Til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen vil jeg sige, at jeg har ikke ønsket for det konservative Folkeparti at monopolisere nogen Forhandlingsvenlighed, men jeg har ønsket ved denne Behandling, netop fordi man i Venstres Presse ude omkring i Landet har hævdet, at vi fra vor Side havde vist Stædighed og derved umuliggjort et Forlig, at fastslaa, at vi saa langt fra har vist nogen Stædighed i dette Spørgsmaal, at vi tværtimod gennem alle de mange Møder, der har været i dette Udvalg, stadig har bøjet os overfor de Anskuelser, som fremsattes fra anden Side. Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen sagde, at det var ham ubegribeligt, at Striden til sidst stod om et enkelt Ord. Ja, et enkelt Ord kan naturligvis have meget stor Betydning; det er ikke ligegyldigt, om man siger ja eller nej til en Sag, og her drejede det sig om det, at vi vilde have fastslaaet vor Opfattelse i Loven saaledes, at der ikke senere kunde finde nogen Misforstaaelse Sted; vi kunde ikke paa dette Punkt prisgive Erhvervenes og dertil maa jeg føje ogsaa Samfundets Interesser. Og naar det ærede Medlem ønskede at fastslaa, at Venstre var et Samfundsparti, og ligesom vilde stille det op saaledes, at vi for vort Vedkommende var et Arbejdsgiverparti, saa passer dette absolut ikke. Vi ønsker ikke heller at have noget Monopol paa at være et Arbejdsgiverparti, saa langt fra, vi ser ogsaa paa dette Spørgsmaal ud fra Samfundsinteresser, og netop ud fra denne Betragtning har vi indtaget vor Stilling. Denne Sag er ikke alene en Sag, der angaar de to Parter, Arbejderne og Arbejdsgiverne, det er i lige saa høj Grad en Sag, der angaar hele Samfundet; den er paa sit